

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. október 24. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A csalás büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. május 16. napján kihirdetett **3.B.132/2010/86.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint :

Az I. r. vádlottal szemben a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás tartamát **3 (három) évre enyhíti.**

A II. r. vádlottat 5 (öt) év gazdasági társaság vezető tisztségviselője **foglalkozástól eltiltásra is ítéli.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntettének kísérletében, a Btk. 276. §-a szerint minősülő folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében és a Btk. 289. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő számvitel rendjének megsértése büntettében; a II. rendű vádlott bűnösségét pedig ezen bűncselekményekhez járuló bűnsegédi bűnrészségben állapította meg.

Ezért - halmazati büntetésül - mindkét vádlottat egyezően 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte, az I. rendű vádlottat 5 évre eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól is. A vádlottakat egyetemlegesen kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- Az ügyész mindkét vádlott terhére, a vádlottak bűnösségének az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntetében való megállapítása, a büntetés súlyosítása, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás, vagyonelkobzás alkalmazása, továbbá a II. rendű vádlott esetében a gazdasági társaság ügyvezetői pozíciójától való eltiltás kiszabása,
- az I. rendű vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése, a szabadságvesztés büntetés próbaidejének enyhítése,
- II. rendű vádlott és védője egyezően a II. rendű vádlott felmentése végett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a tényleges vagyoni hátrány hiányára figyelemmel a vagyonelkobzás alkalmazására nem tett indítványt.

A fellebbezési nyilvános ülésen az I. rendű vádlott védője elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyíték hiányában kérte védence felmentését. Ezt arra alapította, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert annak megállapításánál az elsőfokú bíróság olyan szakértői véleményeket vett figyelembe, amelyek kiindulási alapja téves volt. A védő arra hivatkozott, hogy az I. rendű vádlott által vezetett **1. sz. gazdasági társaságnál** megalapozott üzleti tervek voltak, tényleges beruházások is folytak, amelyek értékét az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. Emellett az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott terhére anélkül állapította meg a csalás büntetét, hogy vizsgálta volna a vádlotti szándékot.

A védő harmadlagosan fenntartotta a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését is.

A II. rendű vádlott védője is fenntartotta a fellebbezését. A felmentésre irányuló fellebbezést azzal indokolta, hogy a II. rendű vádlott tulajdonában lévő **2. sz. gazdasági társaság** megfizette az adóhatóságnak a számlákon feltüntetett beruházások adótartalmát, amelyek tényleges gazdasági tevékenységet tartalmaztak. I. rendű vádlott védőjéhez hasonlóan kifogásolta, hogy az elsőfokú eljárásban nem állapították meg a ténylegesen elvégzett munkák értékét, hiszen ez a vélelmezett kár összegét is módosította volna.

Bf.I.355/2012/4.

Álláspontja szerint a tényleges vagyoni hátrány hiányára figyelemmel - a II. rendű vádlott bűnösségének megállapítása esetén is - az adócsalásnak legfeljebb a kísérlete valósulhatott volna meg. Tagadva a magánokirat-hamisítás vétségének elkövetését,

észrevételezte, hogy az bűnösség megállapítása esetén sem minősülne folytatólagosan elkövetettnek.

A védő másodlagosan az enyhítő körülményekre figyelemmel az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. és II. rendű vádlott mindenben csatlakoztak védőikhez.

A másodfokú bíróság csak a II. rendű vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést ítélte részben alaposnak.

Az ítéletábra a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. A fellebbviteli főügyészség átiratában észrevételezte, hogy az első fokú ítélet bevezető része valamennyi tárgyalási napot feltüntet annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság kétszer is, 2011. május 4. napján és 2011. július 8. napján az ülnökváltásra tekintettel, a Be. 287. § (4) bekezdése alapján megismételte a tárgyalást. Az ítéletábra álláspontja az, hogy nem kifogásolható a korábbi tárgyalási napok feltüntetése, hiszen az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagának ismertetésével ismételte meg a tárgyalást. Ez a korábbi jegyzőkönyvek ismertetését, azaz az addig felvett bizonyítás lényegének ismertetését jelentette. Az elsőfokú bíróság csak ezt követően került abba a helyzetbe, hogy folytathatta a bizonyítást, ami a korábban felvett és ismertetéssel megismételt bizonyítással szerves egységet alkotott.

Az ítéletábra nem osztotta azokat a védelmi érveléseket, mely szerint az általuk is becsatolt fényképfelvételekre figyelemmel helyszíni szemle és újabb szakértői bizonyítás útján kellene a ténylegesen elvégzett munkák értékét megállapítani. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mely szerint további bizonyítás felvétele szükségtelen arra is figyelemmel, hogy hat év távlatából a 2006-ban végzett földmunkák értékére vonatkozóan eredmény már nem várható. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy a védelmi érvelés azért is alaptalan, mert az igazságügyi könyvszakértő szakvéleményében meghatározta a ténylegesen elvégzett munkák értékét is, és ezek figyelembevételével állapította meg a fizetendő adó összegét. Az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását - a visszaigényelni szándékozott ÁFA összegeket illetően - e szakértői véleményre alapította. Figyelmen kívül hagyta azonban a szakértő tárgyaláson tett azon nyilatkozatát, mely szerint a már feltüntetetteken kívül további 242.000-, forint visszatérítésére is jogosultak voltak a vádlottak, ezért a jogosulatlanul visszaigényelt ÁFA összeg ennek megfelelően módosításra szorult.

E fenti tényre figyelemre - és osztva a fellebbviteli főügyészség indítványát is - a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az iratok alapján a következők szerint helyesbítette az első fokú ítélet tényállását:

A 12. oldal 7. bekezdését akként, hogy az I. rendű vádlott 2006. II. negyedévében és 2006. **III. negyedévében** összesen 52.789.000,- forintot igényelt vissza jogosulatlanul ÁFA adónemben, melynek kiutalására nem került sor (a II. rendű vádlott a jogosulatlan visszaigényléshez valótlan tartalmú számlák kiállításával nyújtott segítséget).

Helyesbítette a másodfokú bíróság a 13. oldal 2. bekezdését akként, hogy abból mellőzte a 2005. évre történő utalást.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlottaknak az adóigazgatási eljárás során tett és lényegében a bírósági eljárásban is fenntartott azon nyilatkozatát, hogy bűncselekményt nem követtek el, hiszen a számlák valós gazdasági eseményeket tartalmaztak. A II. rendű vádlott azzal is érvelt, hogy cége, a **2. sz. gazdasági társaság** a számlákon feltüntetett adótartalmat a költségvetésbe befizette. A II. rendű vádlottnak ez az érvelése azért téves, mert a vád tárgyát nem a **2. sz. gazdasági társaság** keretében végzett tevékenysége, hanem az I. rendű vádlott által vezetett 1. sz. gazdasági társasághoz kapcsolódó tevékenysége képezte. A bizonyítási eljárás tárgya az volt, hogy a II. rendű vádlott cége által az I. rendű vádlott cége számára kiszámlázott, a számlákon feltüntetett gazdasági tevékenységek (kecsketartás, fejőtechnológia, építőanyagok beszerzése, földmunkák elvégzése) ténylegesen megtörténtek-e az I. rendű vádlott 1. sz. gazdasági társaságában. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget téve beszerezte mindazon bizonyítékokat, amelyek alapján e kérdésben megalapozottan tudott állást foglalni. Az elsőfokú bíróság által beszerezett és körültekintően, gondosan megvizsgált bizonyítékok alapján okszerűen, logikusan és az iratok tartamával mindenben egyezően jutott arra a következtetésre, hogy a II. rendű vádlott tudtával és közreműködésével a **2. sz. gazdasági társaság** által kiállított számlák hamis tartalmúak voltak, mert azok az I. rendű vádlott cégét illetően tényleges gazdasági tevékenységet nem tartalmaztak, ugyanakkor azokat az I. rendű vádlott a II. rendű vádlott tudtával

Bf.I.355/2012/4.

az 1. sz. gazdasági társaság könyvelésébe beállította, majd a számlákon feltüntetett adótartalmat megkísérelte az adóhatóságtól visszaigényelni.

Az elsőfokú bíróság arra is részletes bizonyítást vett fel, hogy a számlákon feltüntetett gazdasági tevékenységből ténylegesen mi valósult meg az 1. sz. gazdasági társaságnál. E tárgyban meghallgatta tanúként az adóigazgatási eljárásban szakértőként eljáró 1. sz. tanút, igazságügyi műszaki szakértőként kirendelte (név)-t, meghallgatta az 1. sz. gazdasági társaság telephelyén földmunkákat végzett személyeket is. A nyomozás során eljáró és a tárgyaláson is meghallgatott igazságügyi könyvszakértő, a rendelkezésre álló adatok alapján állapította meg a ténylegesen elvégzett munkák értékét és azok figyelembevételével állapította meg a jogosulatlanul visszaigényelni szándékozott ÁFA összegét.

Az elsőfokú bíróság által felvett bizonyítás kétségkívül feltárta, hogy a **2. sz. gazdasági társaság** által kiszámlázott építőanyag, kecskeállomány és egyéb a számlákon feltüntetett beruházások nem lelhetők fel az 1. sz. gazdasági társaság telephelyén, illetve az ott elvégzett földmunkák értéke meg sem közelíti a számlán feltüntetett értékeket.

Alaptalanok azok a védelmi érvelések, hogy a szakvélemények eleve rossz bázisalappal készültek. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában (első fokú ítélet 25. oldal) részletesen kitért arra, hogy a kiállított számlák szövegezéséből, összecszerűségéből nem lehetett megállapítani azt, hogy a kérdéses számla mely munkafolyamatra vonatkozik. Az építési dokumentációk, így az építési naplók, az építési engedélyezési tervdokumentáció is hiányosak, ellentmondóak voltak. Erre figyelemmel egy újabb szakértői vélemény sem tudna a már megállapítottól eltérő eredményre jutni, de az is nyilvánvaló, hogy a vádlottaknak érdekük fűződött ahhoz, hogy minél kevésbé legyen követhető a számlákon feltüntetett beruházás, gazdasági tevékenység.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. E mérlegelő tevékenységének az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget téve, megalapozott tényállást állapított meg, ami az előzőekben már ismertetettek szerint csak kismértékben és az ügy lényegét nem érintő részében szorult helyesbítésre.

Megalapozott tényállás esetén nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és bűncselekményeiket a törvénynek megfelelően minősítette. Jogi indokolása azonban kiegészítésre szorult. Az elsőfokú bíróság hivatkozott ugyan az 1/2006. Büntető jogegységi határozatra, de csak az általánosság szintjén. A jogegységi határozat

kifejti, hogy a csalás és az adócsalás elhatárolása szempontjából az adóalanyiságon kívül az elkövetési magatartással okozott eredménynek van érdemi jelentősége. Az nyilvánvaló és különösebb magyarázatot nem igényel, hogy ha az elkövető adóalanyiság, vagyis rendszeres vagy üzletszerű gazdasági tevékenység folytatása nélkül az adóhatóságot megtévesztve igényel vissza ÁFA-t, úgy cselekménye csalásként, nem pedig adócsalásként bírálendő el. A konkrét ügyben az I. rendű vádlott adóalanyisággal rendelkezett, ugyanakkor ténylegesen el nem végzett gazdasági tevékenységéért is ÁFA-t akart visszaigényelni az adóhatóságtól. Célja tehát az volt, hogy a számlákon feltüntetett ÁFA adótartalmat jogosulatlanul visszaigényelve ő jusson adóvisszatérítéshez.

A jogegységi határozat 3. pontja szerint abban az esetben, amikor az adóalany az adójogviszony fennállása mellett, fiktív bizonylatok alapján az adóhatóságot megtévesztve olyan mértékű előzetesen felszámított adólevonási jogot állít szembe az általa beszedett fizetendő adóval, amelynek eredményeként az ÁFA fizetési kötelezettsége nem egyszerűen megszűnik, hanem visszatérítési igénye támad, úgy a visszaigényelt adóösszeg erejéig a költségvetésben károkozás történik. Ez a kár a visszaigényelt összeg kiutalásával, illetőleg a soron következő adómegállapítási időszakban történő beszámítással következik be.

Az elkövetőnek ez a cselekménye csalásként értékelendő és tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott a magatartásával nem a befizetendő ÁFA összegét csökkentette, hanem a teljes ÁFA összeget kívánta visszaigényelni, az ítéltábla szerint a jogegységi határozatban írtakra is figyelemmel - osztva az elsőfokú bíróság álláspontját -, a vádlotti magatartás csalásnak minősül.

Helyesen minősítette tehát az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott cselekményét a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő, a Btk. 12. § (2) bekezdésére figyelemmel, folytatólagosan elkövetett különösen nagy kárt okozó csalás büntette kísérletének (Btk. 16. §), amelyet a II. rendű vádlott a Btk. 21. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédként követett el. Helyes a cselekmény folytatólagoskénti minősítése is, hiszen a vádlottak cselekvősége két bevallási időszakot ölelt fel.

Tekintettel arra, hogy a tényleges adóhiány nem következett be (elsőfokú iratok 79. sorszám), a cselekmény kísérleti szakban maradt.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a védelmi érvelést sem, hogy a magánokirat-hamisítás vétsége nem folytatólagosan elkövetett. Épp a védő által is hivatkozott 36/2007. BK vélemény szögezi le, hogy a magánokirat-hamisítás Bf.I.355/2012/4.

folytatólagosan elkövetett, ha a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú - ugyanazon vagy több magánokiratot ugyanazon jogviszonyból származó jog vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának, vagy megszűnésének bizonyítására többször használják fel, és a folytatólagosság egyéb törvényi feltételei is fennállnak. A vádlottak a fiktív tartalmú számlákat ugyanazon jogviszony, azaz adójogviszony keretében használták fel azzal az egységes elhatározással, hogy azok alapján jogosulatlanul igényeljenek vissza általános forgalmi adót. A számlákat két egymást követő negyedévben nyújtották be az adóhatósághoz ugyanazon célzattal, ezért cselekményük folytatólagosan elkövetettnek minősül.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlottaknak a tényállás II. pontjában részletezett cselekvőségét is azzal, hogy az 1. sz. gazdasági társaság vagyoni helyzetének áttekintését az I. rendű vádlott csak 2006. évre vonatkozóan hiúsította meg és ehhez a fiktív számlák rendelkezésre bocsátásával a II. rendű vádlott segítséget nyújtott. A teljesség érdekében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az első fokon eljáró ügyész minősítés (Btk. 289. § (1) bekezdés b) pontja és (4) bekezdés b) pontja) sem az elkövetéskor, sem az elbíráláskor nem volt hatályban.

Az elsőfokú bíróság - helyesen - a bűncselekmények elkövetésekor hatályban lévő törvényi rendelkezéseket alkalmazta.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítélet tábla mindkét vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy hosszú ideje (2008. óta) állnak büntetőeljárás hatálya alatt, a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében pedig azt, hogy a bűncselekmény minősítését megalapozó kár összege az alsó értékhatárhoz közelít.

Az ítélet tábla a II. rendű vádlott esetében további nyomatékos súlyosító körülményként értékelte a bűncselekmények elkövetésében betöltött irányító, kezdeményező szerepét, dacára annak, hogy büntetőjog-dogmatikailag a bűncselekményeket, mint bűnsegéd valósította meg. (Szervező és irányító szerepét az első fokú ítélet tényállása is rögzíti a 9. oldal utolsó bekezdésében.)

A Btk. 318. § (6) bekezdés a) pontja szerinti csalás büntetettének büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés. A Btk. 85. § (3) bekezdése szerinti halmazati büntetés szabályai alapján - figyelemmel a számvitel rendje megsértése büntetettének 3 évig terjedő büntetési tételére - a büntetési tételkeret 2-11 évig terjedő szabadságvesztés.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a bűncselekmények tárgyi súlyával, a többszörös halmazatra is figyelemmel, az alkalmazható joghátrányok közül csak a szabadságvesztés áll arányban és biztosítja a Btk. 37. §-a szerinti büntetési célok megvalósítását. Annak tartamát helyesen

határozta meg a törvényi minimumban arra figyelemmel, hogy az elkövetési érték az alsó értékhatárt alig haladta meg.

Azzal is egyetértett a másodfokú bíróság, hogy az enyhítő körülmények túlsúlyára és nyomatékára, különös tekintettel az időmúlásra és a hosszú büntetőeljárásra, nem szükséges a szabadságvesztés végrehajtása. Az elsőfokú bíróság a Btk. 89. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján, nem csak hogy „hosszabb tartamban”, hanem a törvényi maximumban állapította meg a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztések próbaidejét. Ezzel is egyetértett az ítélőtábla, hiszen csak egy hosszú tartamú próbaidő biztosíthatja kellőképpen azt, hogy a vádlottak a jövőben ne kövessenek el újabb bűncselekményt.

A Btk. 21. § (3) bekezdése szerint a részesekre is a tettesekre megállapított büntetési tételt kell alkalmazni. Bár ettől a főszabálytól a bírói gyakorlat sok esetben eltér, a másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy a konkrét ügyben nincs indok a két vádlott közötti büntetés differenciálására. Az irányadó tényállás szerint a II. rendű vádlott volt a bűncselekmények kezdeményezője és irányítója. Ezért bűnsegédi bűnrészessége ellenére nem indokolt vele szemben az I. rendű vádlotténál enyhébb büntetés kiszabása.

Épp a II. rendű vádlott által a bűncselekmények elkövetésében betöltött szerepére tekintettel, az ítélőtábla annyiban osztotta az ügyészi fellebbezést, hogy szükségesnek tartotta a II. rendű vádlottat is eltiltani a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól. Bár a bűncselekmények elkövetője tettesként az I. rendű vádlott volt, nyilvánvaló, hogy a tényállásban részletezett bűncselekmények a II. rendű vádlott „segítsége nélkül” nem valósulhattak volna meg. Ezért az ítélőtábla a mellékbüntetések tekintetében indokoltnak tartotta az egyéniesítést, ezért az I. rendű vádlott esetében a foglalkozástól eltiltás tartamát három évre enyhítette, ugyanakkor a II. rendű vádlottat a Btk. 56. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése alapján a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltotta, annak tartamát a Btk. 57. § (1) bekezdése alapján öt évben állapította meg.

A fellebbviteli főügyészség módosított fellebbezése - helyesen - már nem irányult vagyonelkobzás alkalmazására. E jogintézmény célja a csalárd módon szerzett bűnös vagyon elvonása. A konkrét ügyben azonban a vádlottak nem jutottak hozzá a jogtalanul megszerezni szándékolt vagyonhoz, ezért vagyonelkobzásnak nincs helye.

Bf.I.355/2012/4.

A másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta azt is, hogy a vádlottakkal szemben van-e lehetőség pénzmellékbüntetés kiszabására, hiszen az elkövetéskor hatályos Btk. 64. § (1) bekezdés a) pontja szerint akit határozott tartamú szabadságvesztésre ítélnék és

megfelelő keresete, jövedelme vagy vagyona van, pénzmellékbüntetésre kell ítélni, ha a bűncselekményt haszonszerzés céljából követi el. E törvényi rendelkezés alapján kötelező lenne a vádlottakkal szemben pénzmellékbüntetés alkalmazása is, ugyanakkor ennek általános feltételei nem állnak fenn. A vádlottak a bírósági eljárásban nem tettek vallomást, így nem volt feltárható jövedelmi és vagyoni viszonyaik, amelyek a pénzmellékbüntetés kiszabásának általános feltételét jelentik.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra csak az ügyészi fellebbezést ítélte részben alaposnak, de az első fokú ítéletet hivatalból felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet ellen a Be. 286. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. október 24. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.I.355/2012/4. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.132/2010/86. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és mindkét vádlott tekintetében fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2012. október 24. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke